

Ὁμιλία τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Τρίκκης, Γαρδικίου καὶ Πύλης κ.κ. Χρυσοστόμου ἐπὶ τῇ ρασοφορίᾳ τοῦ π. Χρυσοστόμου Κοτίδη

Σε κλίμα πανηγυρικό μα συνάμα και κατανυκτικό στον περικαλλή Ιερό Ναό Αγίου Ιωάννου του Θεολόγου Νέου Μυλοτόπου, με την κανονική άδεια και ευλογία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Εδέσσης, Πέλλης και Αλμωπίας κ. Ιωήλ ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Τρίκκης, Γαρδικίου και Πύλης κ. Χρυσόστομος χοροστάτησε στον Πανηγυρικό Εσπερινό της Πανηγύρεως και τέλεσε την ρασοευχή του νέου υποψηφίου κληρικού της Μητροπόλεως Τρίκκης, Γαρδικίου και Πύλης κ. Χαραλάμπους Κοτίδη, στον οποίο έδωσε το όνομα Χρυσόστομος. Αύριο με την Χάρη του Θεού θα τελεστεί η εις διάκονο χειροτονία του π. Χρυσοστόμου κατά την Πανηγυρική Θ. Λειτουργία.

Διαβάστε την ομιλία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου προς τον νεοχειροθετηθέντα μοναχό Χρυσόστομο:

«Σήμερα με την εὐλογία τοῦ κυριάρχου Μητροπολίτου τελέσαμε τὸν Πανηγυρικό ἐσπερινὸ τοῦ ἐορταζομένου προστάτου τῆς Ἐνορίας ταύτης. Ἐορτάσαμε τὸν ἠγαπημένο μαθητή, τὸν ἐπιστήθιο φίλο, τὸν παρθένο Ἰωάννη τὸν Θεολόγο, καὶ φανερώνει σὲ ὄλους ἐμᾶς τὴν δόξα πὸν γεύονται οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι πὸν ἀφήνουν τὰ πάντα γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Οὐδεὶς ἕτερος τῶν μαθητῶν ἠγάπησε τὸν Χριστὸ τόσο ὅσο ὁ Ἰωάννης. Ἡ παρθενία του καὶ ἡ ἀφοσίωσή του στὸ πρόσωπο του Διδασκάλου, ἐνδεικτικὰ τῆς ἀγάπης του στὸ πρόσωπο του Σωτῆρος, τὸν καθιστοῦν κοινωὸν τοῦ βίου καὶ τῆς τελευτῆς τῆς Θεοτόκου. Γίνεται ὁ Ἰωάννης υἱὸς κατὰ Χάριν τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου καὶ ἀπολαμβάνει καὶ αὐτὸς τὴν ἀνάσταση καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς μετάσταση.

Αὐτὴ εἶναι, ἀγαπητὲ πάτερ Χρυσόστομε, ἡ κλίση τοῦ μοναχοῦ, τοῦ ἀνθρώπου πὸν πάνω καὶ πέρα ἀπὸ κάθε ἄλλη σχέση προκρίνει τὴ σχέση του με τὸν Χριστὸ καὶ θυσιάζει τὰ πάντα γι' αὐτήν. Σὲ τούτη τὴ σχέση εἰσάγεσαι σήμερα με τὴν ἀκολουθία τῆς ρασοφορίας τοῦ ἀρχαρίου, με τὴν ὁποία λαμβάνεις τὸν ἀραβῶνα τῆς ἰσαγγελης βιωτῆς, μέχρι νὰ λάβεις στὸ Μοναστήρι τὸ ἀγγελικὸ σχῆμα με τὴν Μοναχικὴ σου Κουρὰ. Γιὰ τὸν ἄνθρωπο πάτερ Χρυσόστομε πὸν ἐπιλέγει πάνω ἀπὸ κάθε τι ἄλλο τὴν σχέση του με τὸν Χριστὸ Γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτὸ ἔχει γράψει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος τὴν πανέμορφη ἐκείνη φράση «τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλίψις ἢ στενοχωρία, ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς, ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα καθὼς γέγραπται, ὅτι ἔνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν». Καὶ εἶναι ἀληθῆς ὁ λόγος τοῦ Ἀποστόλου ὅτι γι' αὐτοὺς πὸν ἀγαποῦν

πραγματικά τὸν Χριστό τίποτα δὲν ὑπάρχει ἱκανὸ νὰ τοὺς χωρίσει ἀπὸ Αὐτόν.

Θέλω ὥστόσο νὰ σταθῶ σὲ ἓνα ἄλλο σημεῖο τῆς φράσης τοῦ ἀποστόλου τό: «ἐνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν». Ἡ ἀγαπητικὴ προσκόλλησις τοῦ ἀνθρώπου στὸ Θεὸ γεννᾷ καθημερινούς θανάτους, ὄχι διότι ὁ Θεὸς εἶναι ἀφορμὴ τοῦ θανάτου, ἀλλὰ διότι ὁ πεσμένος ἄνθρωπος ὅσο προσεγγίζει τὸν Θεὸ τόσο ὄντολογικὰ βιώνει τὴν ἀνάγκη νὰ θανατωθεῖ μέσα του ἡ ἁμαρτία καὶ ἡ στρεβλὴ ζωὴ ποὺ αὐτὴ εἰσηγεῖται. Ὅπου λάμπει τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ, ἐκεῖ εἶναι ὄντολογικὰ ἐπακόλουθο νὰ σβῆνει τὸ σκοτάδι τῆς ἁμαρτίας. Αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ κήρυγμα καὶ ἡ προτροπὴ τοῦ Χριστοῦ πρὸς αὐτοὺς ποὺ θέλουν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν. «Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ ἀκολουθήτω μοι». Αὐτὴ ἡ ἀπάρνησις τοῦ ἑαυτοῦ σημαίνει τὴν ἀπάρνησις τῆς φωλιασμένης μέσα μας ἁμαρτίας.

Ἡ πτώσις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ζωογόνο κοινωνία του μετὰ τοῦ Θεοῦ σήμανε τὴν εἴσοδο τοῦ κακοῦ στὸν ἄνθρωπο. Ὁ μεταπτωτικὸς ἄνθρωπος κοινωνεῖ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ῥοπῆς πρὸς αὐτήν. Ἀναπτυσσόμενος συναναπτύσσεται μέσα του βαθμηδὸν ἡ ἁμαρτία καὶ καλεῖται ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀπαρνηθεῖ αὐτὸν τὸν ἁμαρτωλὸ ἑαυτό. «Ὁ εὐρὼν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἀπολέσει αὐτήν καὶ ὁ ἀπώλεσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ Εὐαγγελίου οὗτος σώσει αὐτήν». Εἶναι ξεκάθαρος ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ: ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ ἐπιλέξει νὰ σώσει τὴν ψυχὴν του πρέπει νὰ ὑποστεῖ τοὺς θανάτους τοῦ κακοῦ μέσα του. Τὸ πρόσωπο τὸ ἐράσμιον γιὰ χάρι τοῦ ὁποίου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν εἶναι ὁ Χριστός, ὁ ἓνας τῆς Τριάδος ποὺ ἐνηθρώπισε γιὰ νὰ μᾶς δώσει τύπο καὶ ὑπογραμμὸ σωτηρίας. Ἡ ζωὴ λοιπὸν ὅλων τῶν Χριστιανῶν, πολλῶν δὲ μᾶλλον αὐτῶν ποὺ ἐγκαταλείπουν τὰ πάντα καὶ τὸν ἀκολουθοῦν στὰ μονοπάτια τῆς τελειότητος κατὰ τὸ «εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὑπάγε πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα, διάδος πτωχοῖς καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῶ καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι», ὀφείλει νὰ εἶναι ζωὴ ἀπάρνησις τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀγώνας γιὰ τὴν ἐν Χριστῷ ζωὴ καὶ ἀναγέννησις.

Θάνατο λοιπὸν εὐαγγελίζεται ἡ ζωὴ ποὺ ἐπιλέγεις σήμερον καθιστάμενος μοναχός, σταυρὸ καὶ ἀνάβασις στὸ Γολγοθᾶ γιὰ τὴν δική σου συσταύρωσι. Τί κὶ ἂν διακονήσεις στὸν κόσμον ; Τί κὶ ἂν δὲν ζήσεις σ' ἓνα κοινόβιο; Δὲν εἶναι, παιδί μου, ὁ τόπος καὶ οἱ ἐξωτερικὲς συνθήκες, ἀλλὰ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς ποὺ ὀδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν σταυρὸ στὴν ἀνάστασις. Τὴν ἀλήθεια αὐτὴ τονίζει ὁ χρυσοῦς τῷ στόματι Ἅγιος μας τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου σου ἔδωσα σήμερον, σὲ μιὰν θαυμάσια ὁμιλία του στὴν Γένεσις, ὅπου μακαρίζει τὸν δίκαιον ἐκεῖνον Λώτ, ποὺ παρότι ζοῦσε ἐν μέσῳ τῶν ἀνόμων Σοδομιτῶν, αὐτὸς ἦταν δίκαιος. «Ἀλήθεια», λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, «εἶναι νὰ θαυμάζει κανεὶς ὑπερβολικὰ τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ τοῦ δικαίου, διότι ἐνῶ

συναναστρεφόταν με τόσο παράνομους και άμαρτωλούς ανθρώπους, όχι μόνον δὲν ἔγινε πιὸ ῥάθυμος ἀλλὰ ἐργαζόταν πολὺ περισσότερο στὴν ἀρετὴ. Καὶ ἐνῶ ὅλοι ὄδευαν στὸν κρημνὸ, αὐτὸς μόνος μέσα σὲ τόσο πλῆθος ὄδευε τὴν εὐθεία ὁδὸ. Ποῦ εἶναι, λοιπόν, ὅσοι ὑποστηρίζουν ὅτι ζῶντας κανεῖς μέσα στὴν πόλη δὲν μπορεῖ νὰ διασώσει τὴν ἀρετὴ, ἀλλὰ χρειάζεται ἡ ἀναχώρηση καὶ ἡ ζωὴ στὰ βουνά; Καὶ ὁ, τι δὲν μπορεῖ αὐτὸς ποὺ ἔχει εὐθύνες στὸν κόσμον νὰ εἶναι ἐνάρετος;» καὶ συνεχίζει ὁ Ἅγιος: «αὐτὰ δὲν τὰ λέω γιὰ νὰ παρεμποδίσω τὴν ἀναχώρηση ἀπὸ τίς πόλεις καὶ νὰ ἀπαγορεύσω τὴν ζωὴ στὰ ὄρη καὶ τίς ἐρήμους, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀποδείξω ὅτι αὐτὸς ποὺ ἐπιθυμεῖ νὰ ἔχει ἐπαγρύπνηση τίποτα ἀπ' ὅλα αὐτὰ δὲν τὸν ἐμποδίζει». Σὲ παρακαλῶ νὰ μὴν συμπαρασυρθεῖς στὶς κοσμικὲς συνήθειες, νὰ μὴν σὲ κερδίσει ἡ ἁμαρτία ἀλλὰ νὰ εἶσαι ἀγωνιστὴς καὶ ἐν τῷ κόσμῳ καὶ νὰ καταστεῖς φῶς γι' αὐτοὺς ποὺ θὰ σὲ βλέπουν καὶ θὰ σὲ συναναστρέφονται. Καὶ νὰ θυμάσαι ὅτι αὐτὸ ποὺ τονίζει ὁ Ἅγιος: «αὐτὸν ποὺ εἶναι ῥάθυμος, οὔτε ἡ ἔρημος μπορεῖ νὰ τὸν ὠφελήσει, οὔτε ὁ τόπος εἶναι αὐτὸς ποὺ θὰ κατορθώσει τὴν ἀρετὴ, ἀλλὰ ἡ γνώμη καὶ ὁ τρόπος». Γι' αὐτὸ νὰ ἔχεις γνώμη ταπεινὴ καὶ ἀγωνιστικὴ, νὰ σκέπτεσαι καὶ νὰ ὑπάρχεις ὡς μοναχός, νὰ κοιτᾶς τὴν περιβολὴ σου καὶ νὰ σοῦ θυμίζει ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ περιβολὴ τῶν Ὁσίων καὶ θεοφόρων πατέρων καὶ νὰ ἀπωθεῖς ἀπὸ μέσα σου τὸν κοσμικὸ τρόπο σκέψης, διότι μπορεῖ νὰ διακονεῖς ἐν τῷ κόσμῳ, ὅμως ὅπωςδήποτε δὲν εἶσαι ἐκ τοῦ κόσμου τούτου, ἀλλὰ ὁ Χριστὸς σὲ ξεχωρίζει ἀπὸ τὸν κόσμον αὐτὸ καὶ σὲ καθιστᾶ δικό του. Νὰ ἔχεις λοιπόν τὴν γνώμη τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι τοῦ δούλου τῆς ἁμαρτίας.

Ἡ δικὴ σου μοναχικὴ κλίση δὲν ἀνθίσε στὸ κοινόβιο ἀλλ' ἡ καρδιά σου σὲ ὀδήγησε στὴν διακονία τοῦ ἀρχιερέως μέσα στὴν πόλη. Αὐτὴ ἡ πόλη, ἡ πόλη τῶν Τρικκαίων θὰ γίνεῖ ὁ δικός σου ἅγιος τόπος μέσα στὸν ὅποιον καλεῖσαι νὰ ἀγαπήσεις μὲ ὅλο σου τὸ εἶναι τὸν Χριστό. Τὸ δωμάτιό σου στὸ κτήριο τοῦ ἐπισκοπείου θὰ γίνεῖ τὸ δικό σου ἱερὸ κελί, ὅπου θὰ παλέψεις μὲ τὸν διάβολο καὶ τὸν καὶ τὸν ἑαυτό σου, θὰ γευτεῖς θανάτους καὶ πόνους καὶ κόπους πολλοὺς καὶ λύπες ἀμέτρητες, γιὰ νὰ μάθεις νὰ ταπεινώνεσαι, νὰ ὑποχωρεῖς, νὰ συγχωρεῖς, νὰ μακροθυμεῖς, νὰ ἀγαπᾶς. Σ' αὐτὸ τὸ κελὶ θὰ προσεύχεσαι γιὰ νὰ βρίσκεις δύναμη νὰ ἀντιμετωπίζεις τοὺς πειρασμούς. Ἡ προσευχὴ θὰ σὲ ἐνώνει μὲ τὸν Χριστὸ νοερῶ καὶ Ἐκεῖνος θὰ σοῦ διδάσκει τὴν ὁδὸ τῆς ἀρετῆς. Μὴν ἐπιλέξεις τὴν ζωὴ τῆς ῥαθυμίας καὶ τῆς ἀποχῆς ἀπὸ τὴν προσευχὴ, διότι θὰ καταλάβεις πικρὰ, ὅτι χωρὶς τὸν Θεὸ δὲν θὰ μπορέσεις νὰ πετύχεις τίποτα. Ἐκεῖ θὰ μελετᾶς τὸν λόγο Του καὶ θὰ μετρᾶς τὸν ἑαυτό σου στὸ μέτρο τῶν ἐντολῶν καὶ τῆς ζωῆς Ἐκείνου, ὅπως αὐτὰ ἀποθησαυρίζονται στὴν Ἁγία Γραφή καὶ τὰ ἔργα τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἡ διακονία σου κοντὰ στὸν Ἐπίσκοπο θὰ σοῦ γίνεῖ στάδιο ὑπακοῆς, γιατί, ὅπως τονίζει ὁ σύγχρονος ἅγιος Δανιὴλ ὁ Κατουνακιώτης, ἡ ἐν Χριστῷ ἄσκηση γιὰ νὰ εἶναι γνήσια, πρέπει νὰ περνᾶ

μέσα από την υπακοή που γεννά την ταπείνωση και αντιστοιχεί στον μακαρισμό της πτωχείας του πνεύματος.

Σήμερα αν θέλεις να καταστείς εύχρηστος στα χέρια του Θεού, οφείλεις να βγεις από την κοσμική αντίληψη της ατομικότητας και των έγωκεντρικών αναζητήσεων και επιδιώξεων που οι άνθρωποι του κόσμου αγωνίζονται να επιτύχουν, και να εισέλθεις στην μοναχική ζωή της αυτοδιάθεσης, της αυτοδαπάνησης για χάρη του πλησίον, της θυσίας, της διακονίας, της υπακοής. Φορᾶς τό τιμημένο ράσο και εισέρχεσαι στην οικογένεια της Ἐκκλησίας τῶν Τρικκαίων, ἡ ὁποία ἀνέδειξε πολλούς ἁγίους που ἀγωνίστηκαν στὰ ὄριά της. Καλεῖσαι δὲ νὰ ἀγιάσεις καὶ ἐσὺ ἀφοῦ ἀγωνιστεῖς φιλότιμα γιὰ τὴν ἐν Χριστῷ ἀναγέννησή σου. Ὁ ἁγιασμός εἶναι δοσμένος στὸ χέρι σου δῶρο ἀπὸ τὸν Θεό. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐσένα ἂν θὰ τὸν ἐνεργοποιήσεις, κατὰ πόσο θὰ θανατώσεις τὴν κακὴ ἐπιθυμία καὶ συνήθεια, τὴν φιλαυτία, τὴν φιλαρχία καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ πάθη γιὰ νὰ ἀνθήσει μέσα σου ὁ κῆπος τῶν ἀρετῶν, ἡ κρυμμένη Βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Κάθε φορά που ὁ ἀγώνας θὰ σοῦ φαίνεται βαρὺς καὶ ὁ κοινὸς ἐχθρὸς θὰ ἐνσταλάζει στὴν ψυχὴ σου τὸ δηλητήριο τῆς ἀπελπισίας ἐσὺ νὰ θυμᾶσαι τὴν σημερινὴ πανηγυρικὴ ἡμέρα καὶ τὸ γεγονός που ἐορτάζουμε νὰ σοῦ θυμίζει πὼς δοξάζει ὁ Θεὸς αὐτοὺς που τὸν δοξάζουν μὲ τὴν ζωὴ τους καὶ νὰ λαμβάνει θάρρος καὶ σθένος γιὰ τὸ στάδιο καὶ τὴν πάλη.

Χαίρομαι σήμερα καὶ συγκλονίζομαι βλέποντας ἕναν νέο ἄνθρωπο προικισμένο μὲ χαρίσματα ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ κάτοχο γνώσεων πολλῶν νὰ προσέρχεται μὲ τὴν θέλησή του γυμνὸς καὶ τετραχηλισμένος ἐνώπιον τοῦ ἱεροῦ βήματος, καὶ ἐνώπιον ὄλων τῶν παρισταμένων νὰ ἐκζητεῖ τὸ Θεῖον ἔλεος καὶ νὰ ὑπόσχεται τὴν ἀπάρνηση ὄλων τῶν κοσμικῶν ἀπολαύσεων καὶ νὰ ποθεῖ νὰ ἀκολουθήσει τὴν στενὴ ὁδὸ τῆς ἀφιέρωσης. Χαίρομαι δὲ ἀκόμη περισσότερο διότι σὲ γνωρίζω ἀπὸ βρέφος, διότι σὲ μεγάλωσα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ εἶδα τὸν ἀγῶνα σου χρόνο μὲ τὸν χρόνο καὶ διότι εἶμαι ἐγὼ που σήμερα σὲ εἰσαγάγω στὴν μοναχικὴ ζωὴ.

Εὐχαριστῶ πρῶτα τὸν Θεὸ που ἔστειλε ἄνθρωπό του καὶ δικό μου ἄνθρωπο νὰ διακονήσει τίς ἀνάγκες τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἐπειτα εὐχαριστῶ τοὺς γονεῖς σου, τοὺς δικούς μου ἄνθρώπους, τὸν π. Γεώργιο, τὸν ὁποῖο γνώρισα τὸ ἔτος 1992 στὴν Ἀνωτέρα Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ τῆς Θεσσαλονίκης καὶ μοιραστήκαμε τὸ ἴδιο δωμάτιο ἐπὶ τρεῖς συναπτὰ ἔτη ὡς ἀδελφοί. Τὰ σαββατοκύριακα ἢ οἰκογένειά του γινόταν οἰκογένειά μου, ἀφοῦ μὲ φιλοξενούσαν μὲ πολλὴν ἀγάπη πάντοτε οἱ σεβαστοὶ γονεῖς του, ὁ μακαρίτης ὁ κυρ Χαράλαμπος καὶ ἡ γιαγιά ἢ Φανή. Ἦταν τότε που διψασμένοι γιὰ λόγο Θεοῦ τρέχαμε κάθε ἑβδομάδα στὴν Ἁγία Αἰκατερίνη στὶς ὁμιλίες τοῦ Ἀρχιμανδρίτου τότε π. Ἰωήλ. Ὅταν ἔπειτα χειροτονήθηκε ἱερεὺς τὸν συνέδραμα στὴν ὀργάνωση τῆς ἐνορίας καὶ στὸ πλούσιο ἔργο που ἐπιτελοῦσε. Ἀξιῶθηκα δὲ νὰ γίνω καὶ ἀνάδοχος τῆς Θεοφανῆς.

Εὐχαριστῶ καὶ τὴν πρεσβυτέρα Παρασκευὴ τὴν ἀγαπημένη μου ἐν Χριστῷ ἀδελφὴ καὶ τὴν πρεσβυτέρα Παρασκευή, τὴν δεύτερη οἰκογένειά μου, τοὺς ἀδελφούς καὶ φίλους καὶ οἰκείους μου πού σε ἀνέθρεψαν ἐν παιδείᾳ καὶ νοουθεσίᾳ Κυρίου καὶ σε προσφέρουν σήμερα μὲ ἀγάπη καὶ χαρὰ στὴν Ἐκκλησία. Εὐχαριστῶ ὑπερβαλόντως τὸν Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ἐδέσσης, Πέλλης καὶ Ἀλμωπίας, τὸν ποιμενάρχη καὶ οἰακοστρόφο τῆς Μητροπόλεως ταύτης, τὸν ποιμενάρχη, πατέρα καὶ ἐπίσκοπό σου τὸ κλείσμα αὐτὸ τῶν ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τὸν μελίρρυτον ὕμνογράφο καὶ διδακτικότατο κήρυκα τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, τὸν δικό μας πατέρα Ἰωήλ, τὸν ὁποῖον τιμῶ καὶ σέβομαι βαθύτατα ἀπ' τὴν νεότητά μου. Τὸν εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀγαπῶσα καρδιά του, ἢ ὁποία γιὰ χάρη μου σε μεταφυτεύει στὴν μητρόπολη πού διακονῶ. Τὸν εὐχαριστῶ πού δὲν ἔδρασε πρὸς ἰδικόν του ὄφελος καὶ δὲν σε κράτησε, ὅπως εὐκόλα θὰ μπορούσε, νὰ ἐργαστεῖς στὸν ἀμπελώνα τῆς Μητροπόλεως Ἐδέσσης, ἀλλὰ σοῦ ἔδωσε τὴν πατρικὴ καὶ ἀρχιερατικὴ του εὐχὴ καὶ εὐλογία νὰ ἐργασθεῖς δίπλα μου. Εὐχομαί ὁ Θεὸς νὰ τοῦ τὸ ἀνταποδώσει καὶ σ' αὐτὴν τὴν ζωὴ ἀλλὰ καὶ στὸν χορὸ τῶν Ἁγίων.

Πάτερ Χρυσόστομε, σοῦ ἔδωσα ἓνα ὄνομα πολὺ σημαντικὸ γιὰ ἐμένα, τὸ ὄνομα τοῦ προστάτου ἁγίου μου. Ἐνα ὄνομα πού μοῦ ἔδωσε ὁ δικός μου πνευματικὸς πατέρας καὶ ποδηγέτης στὴν ἐν Χριστῷ ζωῇ, ὁ μακαριστὸς Μητροπολίτης Λαγκαδᾶ, Λητῆς καὶ Ῥεντίνης κυρὸς Ἰωάννης στὴν εἰς μοναχὸν κουρὰ μου. Σοῦ τὸ δίδω πρὸς τιμὴν τοῦ πνευματικοῦ σου πατρός, Ἀρχιμανδρίτου Χρυσοστόμου, γέροντος τοῦ Κελίου τῶν Βολιωτῶν τῆς Ἁγίας Ἄννης, τὸν ὁποῖον εὐχαριστῶ πού σε καθοδήγησε στὴν ἐν Χριστῷ ζωῇ καὶ σε κατέστησε ἱκανὸ νὰ διακονήσεις τὴν Ἐκκλησία. Σε παρακαλῶ νὰ τιμήσεις τὸ ὄνομά σου, νὰ μελετᾷς καὶ νὰ μιμεῖσαι τὸν βίον καὶ τὰ ἔργα τοῦ Χρυσορρήμονος Ἁγίου Ἰωάννου.

Σοῦ εὐχομαί νὰ γίνεις ἓνας ἅγιος μοναχός, νὰ ἀγωνιστεῖς γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἐπιτύχεις τὸν σκοπὸ γιὰ τὸν ὁποῖο ἀφιερώνεις τὴν ζωὴ σου.

Πῶς ἐκλήθης ἀδελφέ;

Νὰ ζήσεις, νὰ εὐαρεστήσεις τὸν Θεό, τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὸν Ἐπίσκοπό σου.

Σωθείης ἀδελφέ!

Ἀγιασθείης!